

[Bording.]

nogen enkelt ved Beskyttelsesforanstaltninger — at et Medlem som Repræsentant for et saadant Parti kan sige, at ingen Mennesker i Danmark har modtaget Hjælp i en saadan Udstrækning som Statshusmændene, forekommer mig at være i høj Grad inkonsekvent, naar man ser hen til den Politik, som det radikale Parti ellers fører overfor Støtte til forskellige Erhverv.

Den højtærede Statsminister udtalte, at vi vilde gennemføre en generel Udsættelse af Rentebetalingen for Statshusmændene. Men det er jo ikke rigtigt. Der staar udtrykkelig i det Forslag, vi har fremsat — og i mine Bemærkninger om dette Emne gjorde jeg udtrykkelig opmærksom herpaa —, at det er en Bemyndigelse for Ministeren til at kunne give en saadan Henstand efter Undersøgelse i de enkelte Tilfælde, og jeg gjorde udtrykkelig opmærksom paa, at det vilde vise sig i visse Tilfælde, at vedkommende er saa langt ude, saa der ingen Bund er i det og ingen Mulighed for, at han kan klare sig, og saa kan det ikke nytte noget. Her er der tværtimod en Fare, hvis man gaar den Vej, som man allerede er inde paa, at give en midlertidig Udsættelse, for det er jo kun at føre vedkommende længere ud i Uføret.

Det, som jeg har gjort mig til Talsmand for, og som ligger i vort Forslag, er, at der gives denne Bemyndigelse; for mig er det lige meget, om det er administrativt eller ved en Lovforanstaltning, naar blot man faar en Bemyndigelse til efter Undersøgelse i de enkelte Tilfælde at give en Udsættelse paa et vist Aaremaal, saaledes at de paagældende ved, hvad de har at rette sig efter, og saaledes at man er klar over ikke alene fra Administrationens Side, men ogsaa fra den paagældende Husmands Side, at det er en Ordning, der kan holde.

Derfor forekommer det mig efter Statsministerens Udtalelser om hans Syn paa dette Spørgsmaal, at det maaske ikke vilde være saa umuligt for os at naa til en Ordning, som var tilfredsstillende. Jeg vil i alt Fald leve i Haabet, indtil det bliver mere kategorisk afvist. Statsministerens Udlægning af mine Udtalelser falder ikke helt sammen hverken med mine Udtalelser eller med Forslaget.

Det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen henviste Husmændene til, at de kunde klare disse Vanskeligheder gennem Akkordordninger ligesom andre Landboere efter det Forslag, som han har fremsat, og hvori vi jo ikke er saa uenige. Men det forekommer mig ikke at være tilstrækkeligt. Vi

maa jo huske paa, at selv om man nu gennemfører de Lempelser, som vi to Ordførere og vore Partier er enige om, saa vil det ikke være muligt at gennemføre en Akkordordning i alle Tilfælde. Det er jo nødvendigt for at faa den gennemført, at Kreditorerne er villige til at gaa ind i en saadan Ordning i det Antal, som man nu kræver efter de Bestemmelser, som bl. a. det ærede Medlem har foreslaaet i sit Forslag. Hvis dette ikke opnaas, kan de paagældende Husmænd jo ikke faa en Akkordordning. Men saa forekommer det mig, at Staten, som er Hovedkreditor, bør have en Bemyndigelse til at gaa med til en saadan Nedskrivning af Gældsbyrden, som efter min Mening er rigtig, og tillige en Udsættelse af Renterne, som saa kan betragtes som et Driftslaan, hvis det kan give Mulighed for at opretholde de paagældendes Økonomi.

Som jeg Gang paa Gang har sagt, og som jeg senere skal komme tilbage til, er jo til syvende og sidst det vigtigste og nødvendigste overfor Landbruget, hvis der skal være Mulighed for, at det skal komme taaleligt ud af Krisen, at gennemføre en virkelig effektiv Nedskæring af Gældsbyrden. Jeg er bange for, at hvis man ikke gaar til en saadan Foranstaltning for Statshusmændenes Vedkommende, men henviser dem til Akkordordninger, vil man kun hjælpe dem, som er længst ude, og hvis Kreditorer er villige til at gaa ind i en Akkordordning, hvorimod man slaar dem ned, der har ydet den største Arbejdsindsats i deres Ejendom og maaske ogsaa den største økonomiske Indsats, men som alligevel ikke kan klare sig, og hvis Kreditorer maaske ikke er saa taalmodige og hensynsfulde.

Jeg skal derefter vende mig til den højtærede Landbrugsminister. I min første Ordførelse udtalte jeg en Tak til Ministeren for Fremsættelsen af hans Forslag, og jeg udtalte det Haab, at der kunde komme noget virkeligt ud af det Forslag; men jeg maa jo sige, at efter den Tale, den højtærede Minister nu har holdt, er mit Haab blevet noget beskæmmet, og jeg kan ikke udtale den samme Tak, for denne Tale tyder jo ikke paa, at Ministeren vil gaa ind i en Lovgivning, som har nogen som helst Betydning med Hensyn til Løttelsen af Krisen for det danske Landbrug.

Den højtærede Landbrugsminister gik øjeblikkelig ind paa det centrale i Spørgsmaalet og sagde, at Krisen var efter hans Opfattelse ikke en Gældskrise, det var ikke Overkapitaliseringen og Overprioriteringen, som var Skyld i, at vi havde en Landbrugs-krise. Den højtærede Minister kom med en